

Sygn. akt VI ACa 976/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Mariusz Łodko

Sędzia SA – Maciej Kowalski

Sędzia SO (del.) – Magdalena Sajur - Kordula (spr.)

Protokolant: – sekr.sądowy Paulina Czajka

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2016 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Transportu Kolejowego

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 10 kwietnia 2015 r.

sygn. akt XVII AmK 23/13

oddala apelację.

Sygn. akt VI ACa 976/15

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Transportu Kolejowego (w dalszej części również jako Prezes UTK) decyzją z dnia 03 października 2013 r. Nr (...)na podstawie art. 104 par. 1 k.p.a., art. 10 ust. 1 pkt 4, art. 13 ust. 1 pkt 8, art. 14 ust. 4 oraz art. 66 ust. 2aa ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2007 r., Nr 16, poz. 94 z późn. zm. powoływanej dalej jako UTK), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia kary za zwłokę w wykonaniu decyzji Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego z dnia 18 czerwca 2013 r. (sygnatura: (...)) w przedmiocie wprowadzenia ograniczeń eksploatacyjnych zapewniających prowadzenie ruchu kolejowego na linii kolejowej nr (...) T. – K., od km (...) do km (...) do czasu usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości, która podlegała natychmiastowej wykonalności, nałożył karę pieniężną na (...) S.A. w W. (w dalszej części uzasadnienia również jako powód, (...) S.A.) w wysokości 3.215,68 PLN, co stanowi równowartość 800 euro, czyli 400 euro za każdy dzień zwłoki w wykonaniu decyzji Prezesa UTK z dnia 18 czerwca 2013 r. sygn. (...), w przedmiocie wprowadzenia ograniczeń eksploatacyjnych zapewniających bezpieczne prowadzenie ruchu kolejowego na linii kolejowej nr (...) T. – K., od km (...) do km (...) do czasu usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości, która podlegała natychmiastowej wykonalności, poczynając od dnia 19 czerwca 2013 r. do dnia 20 czerwca 2013 r., płatną do budżetu państwa.

Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2015 roku Sąd Okręgowy w Warszawie:

I. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że nałożył na (...) S.A. w W. karę pieniężną w wysokości 2.411,76 zł za każdy dzień zwłoki w wykonaniu decyzji Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego z dnia 18 czerwca 2013 r. sygn. akt (...), w przedmiocie wprowadzenia ograniczeń eksploatacyjnych zapewniających bezpieczne prowadzenie ruchu kolejowego na linii kolejowej nr (...) T. – K., od km (...) do km (...) do czasu usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości, która podlegała natychmiastowej wykonalności, poczynając od dnia 19 czerwca 2013 r. do dnia 20 czerwca 2013 r., płatną do budżetu państwa,

I. oddalił odwołanie w pozostałej części,

II. zasądził od (...) S.A. w W. na rzecz Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego kwotę 360 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższy wyrok został wydany w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne :

Prezes UTK decyzją z dnia 18 czerwca 2013 r. sygn. akt (...), która podlegała natychmiastowej wykonalności, wprowadził ograniczenia eksploatacyjne na linii kolejowej nr (...) T. – K., od km (...) do km (...) do czasu usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości. Podstawą do jej wydania było stwierdzenie w toku uprzednio przeprowadzonej kontroli nieprawidłowości polegających na braku odpowiedniego oznaczenia na znakach hektometrowych i kilometrowych kilometrażu linii, które zostały udokumentowane w protokole kontroli z dnia 7 maja 2013 r. sygn. (...). (...) S.A. otrzymała zawiadomienie o wszczęciu postępowania w przedmiocie stwierdzonych w trakcie kontroli nieprawidłowości, jak i decyzję w sprawie, w dniu 18 czerwca 2013 r.

W związku z wydaną przez Prezesa UTK decyzją z dnia 18 czerwca 2013r. dotyczącą wprowadzenia ograniczeń eksploatacyjnych na linii kolejowej nr (...) T. – K. z natychmiastową wykonalnością, (...) w dniu 21 czerwca 2013 r. skierowała do (...) S.A. Zakładu (...) w Z. polecenie natychmiastowego wprowadzenia następującego obostrzenia:

1. do czasu usunięcia ostatecznie usterek powiadamiać drużyny pociągowe rozkazem pisemnym „(...)” odnośnie zachowania ostrożności na odcinku, gdzie nie zostały usunięte nieprawidłowości,
2. w przypadku wprowadzenia ograniczeń doraźnych bezwzględnie przestrzegać wskazanego osygnalizowania ograniczeń prędkości ze zgodnie obowiązującą Instrukcją sygnalizacji (...),
3. wprowadzić procedury obowiązujące pracowników dokonujących obchodu toru:
 - konieczności bezwzględnego natychmiastowego zgłaszania o brakujących wskaźnikach dotyczących ograniczeń prędkości,
 - do czasu usunięcia takich uchybień wprowadzić obowiązek dodatkowego informowania drużyn pociągowych rozkazami pisemnymi o zachowaniu ostrożności i nieprawidłowości osygnalizowania ograniczenia prędkości.

Spółka (...) S.A. zobowiązała również Dyrektora Zakładu (...) do informowania na bieżąco Biuro (...) o podjętych działaniach naprawczych i korygujących.

Zakład (...) w Z. wykonał polecenie jeszcze tego samego dnia wprowadzając ograniczenia dotyczące ostrożnej jazdy na linii nr (...) na odcinku P. – W. od km (...) do km (...) na torze nr (...)i (...)ważne dla obu kierunków ruchu przekazując polecenie telegramem o godz. 12:53.

W dniu 1 lipca 2013 r. do Prezesa UTK zostało złożone zawiadomienie powoda informujące o podjętych działaniach w sprawie wykonania decyzji z dnia 18 czerwca 2013 r.

Powyższa informacja stała się podstawą do wszczęcia z urzędu postępowania administracyjnego wobec (...) S.A. w sprawie nałożenia kary pieniężnej za zwłokę w wykonaniu decyzji z dnia 18 czerwca 2013 r., o czym zawiadomiono (...) S.A. w W. pismem z dnia 2 sierpnia 2013 r. Strona jednocześnie została poinformowana o możliwości wypowiedzenia się w sprawie w terminie 7 dni.

Spółka (...) S.A. skorzystała z tego uprawnienia składając pismo z dnia 12 sierpnia 2013 r. W jego treści strona podniosła, że niezwłocznie przystąpiła do wykonania decyzji poprzez skierowanie do Zakładu (...) w Z. w dniu 21 czerwca 2013 r. pisma z poleceniem wprowadzenia określonych w przedmiotowym piśmie obostrzeń stanowiących wykonanie decyzji. Przedstawiła również kopię dokumentu telegramu służbowego z dnia 21 czerwca 2013 r. z którego wynika, że Zakład (...) w Z. wykonał polecenie jeszcze tego samego dnia wprowadzając ograniczenia dotyczące ostrożnej jazdy na linii nr (...) na odcinku P.– W. od km (...) do km (...) na torze nr (...)i (...)ważne dla obu kierunków ruchu przekazując polecenie telegramem o godz. 12:53. Wprowadzenie ograniczeń jedynie na tej części odcinka umotywowane zostało tym, że na pozostałej jego części nieprawidłowości zostały już usunięte. Wobec faktu wykonania decyzji z dnia 18 czerwca 2013 r. (...) S.A. wniosła o umorzenie postępowania jako bezprzedmiotowego.

W ocenie Sądu wykonanie przez powoda wydanej na podstawie art. 14 ust. 2 pkt 1 UTK decyzji z dnia 18 czerwca 2013 r. wprowadzającej ograniczenia eksploatacyjne na linii kolejowej (...) po dwóch dniach od jej doręczenia nie nastąpiło natychmiast, mimo że ta miała rygor natychmiastowej wykonalności.

Wbrew przekonaniu powoda, jego działania podjęte następnego dnia po otrzymaniu decyzji nie świadczą, iż nie pozostawał on w zwłoce w jej wykonaniu. Powód otrzymał decyzję Prezesa UTK z dnia 18 czerwca 2013 r. w tym samym dniu w godzinach popołudniowych. Otrzymanie decyzji w tym czasie zdaniem Sądu Okręgowego nie przesądza o braku możliwości natychmiastowego zastosowania się do niej. Powód, w ocenie Sądu, powinien był wziąć pod uwagę, że wprowadzone ograniczenia eksploatacyjne miały zapewnić bezpieczne prowadzenie ruchu kolejowego na konkretnym odcinku jednej linii kolejowej, a to nie wymagało podjęcia rozległych czynności logistyczno organizacyjnych, tym bardziej że uprzednio przeprowadzona u powoda kontrola ujawniła nieprawidłowości polegające na braku odpowiedniego oznaczenia na znakach kilometrażu linii. Były więc one powodowi znane, nie mógł być więc on zaskoczony koniecznością podjęcia działań polegających na natychmiastowym ustaleniu i wdrożeniu środków dla wykonania decyzji z dnia 18 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu powoda o niewykonalności wyżej wymienionej decyzji. W ocenie Sądu, nie musiały być w niej określone konkretne czynności naprawcze i ograniczenia eksploatacyjne zapewniające bezpieczeństwo ruchu kolejowego. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko reprezentowane w wyroku z dnia 21 listopada 2014 r. Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. sygn. akt VII SA/WA 967/14, w świetle którego decyzja Prezesa UTK wydana na podstawie art. 14 ust. 2 pkt 1 UTK wprowadzająca ograniczenia eksploatacyjne jest decyzją doraźną, zabezpieczającą przed istniejącymi zagrożeniami związanymi z prowadzeniem ruchu kolejowego. Kwestia wdrożenia oczekiwanych działań, które należy podjąć celem wykonania decyzji wprowadzającej ograniczenia eksploatacyjne na linii kolejowej należy do wyłącznej kompetencji zarządcy infrastruktury kolejowej. W związku z tym brak w decyzji z dnia 18 czerwca 2013 r. nakazania podjęcia przez powoda konkretnych działań nie może być skutecznym argumentem odwołania wskazującym jakoby, to z przyczyn leżących po stronie Prezesa UTK, powód miał trudności w natychmiastowym wykonaniu decyzji. Zdaniem Sądu, powoda obciąża taka organizacja przepływu informacji w jego przedsiębiorstwie, w tym kontaktów z Zakładem (...) w Z., na którego terenie działania znajduje się odcinek linii kolejowej nr (...) objęty ograniczeniami eksploatacyjnymi, aby informacje te przepływały i były analizowane natychmiast „od ręki”.

Zdaniem Sądu Okręgowego, nie do przyjęcia było tłumaczenie powoda, że decyzję z 18 czerwca 2013 r. otrzymał w godzinach popołudniowych po zakończeniu pracy administracji Zakładu w Z. i nie mógł jej przesłać do tego Zakładu tego samego dnia. Powód nie zauważył przy tym, że ruch kolejowy na odcinku którego decyzja dotyczy odbywa się nie tylko w godzinach pracy Zakładu, ale całą dobę.

W związku z okolicznością, że decyzja zaopatrzona była w rygor natychmiastowej wykonalności, w ocenie Sądu, to na powodzie spoczywał ciężar dowodu istnienia takich okoliczności faktycznych, które umożliwiły mu wykonanie decyzji

dopiero w dniu 21 czerwca 2013 r. W szczególności Sąd uznał, że powód nie wykazał, dlaczego działania przedsięwzięte przez niego w celu wykonania decyzji zajęły mu aż trzy dni.

Sąd Okręgowy przyjął więc, że powód przez okres 2 dni pozostawał w zwłoce w wykonaniu decyzji z dnia 18 czerwca 2013 r. co wypełniało hipotezę art. 66 ust. 2aa pkt 1 w związku z art. 14 ust. 2 pkt 1 UTK.

Przechodząc do oceny wysokości wymierzonej powodowi kary pieniężnej w świetle przesłanek art. 66 ust. 2aa UTK Sąd Okręgowy stwierdził, że zwłoka w wykonaniu decyzji bezpośrednio zagrażała bezpieczeństwu ruchu kolejowego, a więc była naruszeniem o poważnym charakterze.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, jako okoliczności łagodzące wymiar kary, Prezes UTK, prawidłowo przyjął częściowe wykonanie decyzji z dnia 18 czerwca 2013 r. przed wydaniem decyzji obecnie zaskarżonej, brak przychodów z faktu naruszenia przepisów oraz negatywny wynik finansowy powoda.

Natomiast za nieprawidłowe Sąd uznał zaostrenie przez Prezesa UTK kary z powodu znanego mu z urzędu faktu prowadzenia wobec powoda postępowań administracyjnych w związku ze stwierdzeniem naruszenia ustawowych obowiązków. Przy wymierzaniu kary Prezes UTK oraz Sąd powinny stosować odpowiednio standardy postępowania karnego, w tym określoną w art. 5 k.p.k. zasadę domniemania niewinności oskarżonego, w świetle której uważa się go za niewinnego, dopóki jego wina nie zostanie udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem.

Zatem dopiero stwierdzenie naruszenia przepisów o transporcie kolejowym w oparciu o prawomocne decyzje administracyjne ewentualnie wyroki Sądów, zdaniem Sądu Okręgowego, byłyby podstawą do zaostrenia kary pieniężnej na podstawie przesłanki „dotychczasowej działalności podmiotu”.

Mając to na względzie Sąd obniżył karę pieniężną o 25% do kwoty 2411,76 zł. Zdaniem Sądu, mimo, że kara w tej wysokości oscyluje w dolnej granicy określonej w art. 66 ust. 2aa pkt 1 UTK, to spełni funkcję represyjną, prewencyjną oraz wychowawczą.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 zd. drugie k.p.c. nakładając na powoda obowiązek zwrotu pozwanemu wszystkich kosztów, wskazując, że pozwany uległ tylko co do nieznaczej części swojego żądania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany. Zaskarżając wyrok w części tj. w zakresie pkt. I zarzucił:

1. Naruszenie przepisów postępowania, tj.:

a. art. 479⁽⁷⁵⁾ § 2 kpc poprzez jego zastosowanie i art. 479⁽⁷⁵⁾ § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji, gdy odwołanie powoda nie zawierało zarzutów uzasadniających jego częściowego uwzględnienia i tym samym zmianę decyzji Prezesa UTK z 3 października 2013 r. nr (...), zwanej dalej „Decyzją”, a zatem powinno zostać przez Sąd I instancji oddalone również w tej części;

b. art. 233 § 1 kpc poprzez błąd w ustaleniach faktycznych i niewłaściwe uznanie, że Prezes UTK nie wykazał faktu naruszenia w przeszłości przez powoda przepisów ustawy o transporcie kolejowym w oparciu o prawomocne decyzje administracyjne wydane w tym zakresie, w sytuacji, gdy do odpowiedzi na odwołanie Prezes UTK dołączył odpisy takich rozstrzygnięć;

c. art. 328 § 2 kpc poprzez wadliwe uzasadnienie zaskarżonego wyroku w zakresie wyjaśnienia przyczyn zmiany Decyzji, w szczególności polegające na braku wyjaśnienia z jakich powodów Sąd I instancji nie wziął pod uwagę dowodów przedstawionych przez pozwanego, a świadczących o tym, że powód w przeszłości naruszał przepisy ustawy o transporcie kolejowym, co uniemożliwia kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku,

- które to naruszenia miały istotny wpływ na wynik sprawy.

2. Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a. art. 66 ust. 2aa pkt 1 ustawy o transporcie kolejowym, poprzez jego błędne zastosowanie, prowadzące do uznania, że przy wymierzaniu kary pozwany w nieprawidłowy sposób ocenił i zastosował jedną z dyrektyw wymiaru kary jaką jest dotychczasowa działalność podmiotu, w sytuacji gdy pozwany poczynił w tym zakresie prawidłowe ustalenia przede wszystkim wykazał, że powód naruszał w przeszłości obowiązki ustawowe zarządcy infrastruktury, co zgodnie z tym przepisem prawa stanowi okoliczności mającą bezpośredni wpływ na wymiar kary, i tym samym obligowało pozwanego do odpowiedniego zwiększenia wysokości nałożonej na powoda kary pieniężnej.

Wobec podniesionych zarzutów wniósł o:

- **o uwzględnienie apelacji i zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie pkt. I poprzez oddalenie odwołania powoda w tej części;**
- zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

z wnioskiem ewentualnym, na wypadek uznania przez Sąd Apelacyjny, że Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy lub że zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości o:

- o uchylene zaskarżonego Wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;
- zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód na rozprawie w dniu 15 września 2016r. wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Przed wszystkim wskazać należy, że decyzją z dnia 3 października 2013r. Prezes UKE nałożył na powoda karę pieniężną za dwa dni zwłoki w wykonaniu decyzji nakazującej (2 razy równowartość 400 euro), czyli w sumie równowartość 800 euro t.j. 3.215,68 zł. Sąd I instancji, jak wynika z uzasadnienia, obniżył nałożoną karę o 25% (3.215,68 zł x 25%= 2.411,76 zł). Jednakże w pkt I wyroku Sąd orzekł, że nakłada na (...) S.A. w W. karę pieniężną w wysokości **2.411,76 zł za każdy dzień zwłoki** w wykonaniu decyzji Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego z dnia 18 czerwca 2013 r. sygn. akt (...), w przedmiocie wprowadzenia ograniczeń eksploatacyjnych zapewniających bezpieczne prowadzenie ruchu kolejowego na linii kolejowej nr (...) T. – K., od km (...) do km(...) do czasu usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości, która podlegała natychmiastowej wykonalności, **poczynając od dnia 19 czerwca 2013 r. do dnia 20 czerwca 2013 r.**, płatną do budżetu państwa. Brzmienie sentencji wyroku wskazuje, że istocie kara pieniężna została podwyższona w sumie do kwoty 4.823,52 zł. Jednocześnie w pkt II wyroku Sąd oddalił odwołanie w pozostałej części.

Zgodnie z art. 378 § 1 k.p.c. Sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. W myśl art. 379 k.p.c. nieważność postępowania zachodzi:

- 1) jeżeli droga sądowa była niedopuszczalna;
- 2) jeżeli strona nie miała zdolność ci sądowej lub procesowej, organu powołanego do jej reprezentowania lub przedstawiciela ustawowego, albo gdy pełnomocnik strony nie był należycie umocowany;
- 3) jeżeli o to samo roszczenie między tymi samymi stronami toczy się sprawa wcześniej wszczęta albo jeżeli sprawa taka została już prawomocnie osądzona;
- 4) jeżeli skład sądu orzekającego był sprzeczny z przepisami prawa albo jeżeli w rozpoznaniu sprawy brał udział sędzia wyłączony z mocy ustawy;

5) jeżeli strona została pozbawiona możliwości obrony swych praw;

6) jeżeli sąd rejonowy orzekł w sprawie, w której sąd okręgowy jest właściwy bez względu na wartość przedmiotu sporu.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł jedynie pozwany Prezes UTK, zaskarżając go w zakresie pkt I, domagając się zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie pkt I poprzez oddalenie odwołania powoda w tej części.

W tej sytuacji, mimo że Sąd Apelacyjny dostrzega sprzeczność pomiędzy rozstrzygnięciem zawartym w pkt I wyroku a jego uzasadnieniem, mając jednak możliwość rozpoznania sprawy jedynie w granicach apelacji i stwierdzając, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, Sąd był uprawniony wyłącznie do oceny zasadności apelacji pozwanego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, apelacja ta okazała się bezzasadna.

Sąd I instancji nie naruszył art. 479⁷⁵ § 2 k.p.c., z którego wynika, że w razie uwzględnienia odwołania sąd ochrony konkurencji i konsumentów zaskarżoną decyzję albo uchyła, albo zmienia w całości lub części i orzeka co do istoty sprawy.

Przepis art. 479⁷⁵ k.p.c. oraz art. 479⁶⁹ § 2 k.p.c. określają, jakie rozstrzygnięcia w sprawach z zakresu regulacji transportu kolejowego, może wydać Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów i są to:

- oddalenie odwołania,
- odrzucenie odwołania,
- uwzględnienie odwołania i uchylenie decyzji,
- uwzględnienie odwołania i zmiana decyzji w całości lub w części i orzeczenie co do istoty sprawy.

Wydanie określonego rozstrzygnięcia zależy od tego czy decyzja jest prawidłowa lub gdy jest wadliwa- od stopnia wadliwości decyzji t.j. gdy jest prawidłowa- sąd oddala odwołanie, gdy wada daje się usunąć w postępowaniu sądowym- zmienia decyzję i wreszcie krokiem najdalej idącym, jest uchylenie decyzji w sytuacji, gdy uchybienia są znaczne i nie podlegają konwalidacji w postępowaniu przed SOKiK.

Powód w odwołaniu zawarł żądanie uchylenia zaskarżonej decyzji. Jest to żądanie dalej idące niż żądanie zmiany decyzji. Sąd dochodząc do wniosku, że decyzja nie jest prawidłowa, ale nie jest dotknięta wadą tak istotną, że winna być wyeliminowana z obrotu prawnego, zaskarżoną decyzję zmienia w całości lub w części i orzeka co do istoty sprawy. Sąd nie jest przy tym związany w tym zakresie żądaniem rozstrzygnięcia zawartym w odwołaniu t.j. nie jest ograniczony jedynie do alternatywy: albo uchylenia decyzji albo oddalenia odwołania.

Sąd I instancji nie naruszył również art. 233 § 1 k.p.c. i poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny podziela i uznaje za swoje. Wskazać należy, że zaskarżona decyzja została wydana w dniu 3 października 2013r., zaś dotyczy stanu faktycznego z okresu od 18 do 20 czerwca 2013r. Natomiast decyzje, na które powołuje się pozwany, mające wskazywać na uprzednie dopuszczenie się naruszeń pochodzą z 16 października 2013r. (k.67-69), 16 października 2013r. (k.73-75) oraz 6 września 2013r. (k.79-81). Co do tej ostatniej decyzji Prezes UTK przyznał, że została ona zaskarżona do sądu administracyjnego i uprawomocniła się w styczniu 2014r. Z zestawienia daty wydania zaskarżonej decyzji oraz dat wydania powyższych decyzji dołączonych do odwołania, wynika jednoznacznie, że w chwili wydawania zaskarżonej decyzji pozostałe nie były decyzjami ostatecznymi lub prawomocnymi, czy też po prostu jeszcze nie istniały (decyzje z dnia 16 października 2013r). Słuszny jest więc wniosek Sądu I instancji o braku

uprzedniej karalności powoda za podobny delikt administracyjnoprawny. W tej sytuacji, podwyższenie przez Prezesa UTK kary, z uwagi na fakt wcześniejszego nagannego zachowania powoda, jest nieprawidłowe.

Również wbrew twierdzeniom apelacji, uzasadnienie Sądu I instancji nie narusza przepisu art. 328 § 2 k.p.c., gdyż zawiera wszystkie niezbędne elementy i poddaje się kontroli instancyjnej. Zawiera także wyjaśnienie motywów dokonania obniżenia kary pieniężnej w związku z brakiem wykazania przez pozwanego wcześniejszej karalności powoda.

W zakresie obniżenia kary pieniężnej Sąd I instancji nie naruszył także prawa materialnego t.j. art. 66 ust. 2aa pkt 1 ustawy o transporcie kolejowym. Sąd wziął pod uwagę zakres naruszenia oraz możliwości finansowe powoda. Przede wszystkim jednak w sposób prawidłowy, w przeciwieństwie do Prezesa UTK, ocenił dotychczasową działalność powoda. Jak wskazano, przy wymierzaniu kary Prezes UTK oraz Sąd winny stosować odpowiednio standardy postępowania karnego, w tym określoną w art. 5 k.p.k. zasadę domniemania niewinności oskarżonego, którego uważa się za niewinnego, dopóki jego wina nie zostanie udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem.

W orzecznictwie sądowym jest utrwalony pogląd, że w zakresie, w jakim dochodzi do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej, zasady sądowej weryfikacji decyzji organu regulacji powinny odpowiadać wymogom analogicznym do tych, jakie obowiązują sąd orzekający w sprawie karnej (por. np wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2011r., III SK 45/10, LEX nr 901645). Wymóg podwyższonego standardu ochrony praw przedsiębiorcy uzasadniony jest koniecznością zapewnienia skuteczności w polskim porządku prawnym przepisów Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz.U. z 1993r. Nr 61 poz. 284)

Orzecznictwo sądowe określiło również pewne wymogi składające się na podwyższony standard ochrony praw przedsiębiorcy w sprawach z odwołania od decyzji regulatorów, uwzględniający standard ochrony praw oskarżonego obowiązujący w postępowaniu karnym m.in. to na organie, a nie na przedsiębiorcy, spoczywa obowiązek wykazania przesłanek nałożenia kary oraz, że Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów powinien przeprowadzić dogłębną analizę w odniesieniu do przesłanek wysokości kary pieniężnej. Dokonując tej analizy, zasadnie Sąd I instancji stwierdził, że brak prawomocnej decyzji o wcześniejszym ukaraniu przedsiębiorcy za podobne naruszenie, wyklucza uwzględnienie tej okoliczności przy wymiarze kary i winno skutkować obniżeniem kary.

Z powyższych względów apelacja powoda, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.